

og kvædede lidt efter Middagsbordet. Jeg sang tre af mine franske Viser, som De jo kender. Deriblandt den om Toldassistentens Fristelser, som ellers allevegne gør formidabel Lykke. Men Damerne var rystede, og Greven frabad sig meget bestemt den Slags Underholdning for Fremtiden. Kan De forstaa det?“

„Jeg kunde tænke mig et mere passende Valg af Repertoire.“

„Naturligvis — det indser jeg godt nu. Besynderligt er det bare, at hverken Komtesserne eller Greven gav sig Luft før bagefter. Men det er velsagtens det, man kalder medfødt Takt.“

Jytte mærkede godt, at Metas forskrækkede Øjne havde flyttet sig over paa hende. Hun vidste ogsaa, at hvad der foregik her, vilde Pastor Gaardbo altsammen faa at vide. Men det var netop, hvad hun gjorde Regning paa, ja hun vovede sig af denne Grund til at give sine smaa Bemærkninger til Karsten From et Skin af Fortrolighed.

„Jeg synes, De forleden talte om en laksrød Kammerherre-uniform, som De glædede Dem til at male. Men maaske har ogsaa den skuffet Dem?“

„Nej, den er mig virkelig en Trøst i den lille Time, Greven daglig tilmaaler mig. Men hvor skal jeg gøre af mig selv hele det øvrige Døgn? Dagene er jo tilmed saa urimelig lange paa denne Aarstid. Derfor vilde jeg meget gerne bede Dem og Gehejmeraadinden vise mig den Barmhjertighed at interessere Jægermester Hagen og Jægermesterinden for en betrængt Maler, der er saa ulykkelig at være i Besiddelse af et selskabeligt Temperament. — Jeg tror, De med god Samvittighed vil kunne anbefale mig som en Person med en præsentabel Guitar og et forholdsviis vel uddannet Brøl i Halsen.“

Hans Dristighed imponerede Jytte. Hun tænkte ved sig selv, at hun vilde ikke give saa lidt for at vide, hvad han i Grunden var for et Menneske. Hun havde i Løbet af de sidste Aar truffet ham nogle Gange i Selskabslivet, og hver Gang havde hun gjort sig det samme Spørgsmaal: Hvem var han? Hun vidste, at der var mange, som ansaae ham for lidt gal paa Grund af hans Væsen; men hun havde ret hurtigt forstaaet, at hans Naragtighed var